

1. læsning: sl.31.2-6

Herre, hos dig søger jeg tilflugt,
lad mig ikke for evigt blive til skamme,
udfri mig i din retfærdighed!

v3 Vend dit øre mod mig,
red mig i hast,
vær min tilflugts klippe,
den borg, hvor jeg finder redning.

v4 For du er min klippe og min borg,
led mig og før mig for dit navns skyld!

v5 Befri mig fra det net,
de har lagt ud for mig,
du er jo mit værn.

v6 I dine hænder betror jeg min ånd,
du udfrier mig, Herre, du trofaste Gud.

Evangelium

Straks efter nødte Jesus disciplene til at gå om bord i båden og tage i forvejen over til den anden bred, til Betsajda, mens han selv sendte skaren bort. v46 Og da han havde taget afsked med dem, gik han op på bjerget for at bede. v47 Da det var blevet aften, var båden midt ude på søen, og selv var han alene inde på land. v48 Da han så, at de kæmpede med at komme frem, fordi de havde vinden imod, kommer han ved den fjerde nattevagt gående på søen ud til dem, og han ville gå forbi dem. v49 Da de så ham gå på søen, troede de, at det var et spøgelse, og de skreg op; v50 for alle så ham og blev skrækslagne. Men straks talte han til dem og sagde: »Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!« v51 Så kom han op i båden

til dem, og vinden lagde sig; men de var helt ude af sig selv. Mk
6.45-51

Så er sommeren ved at være forbi. Dage med sol. Dage med regn. Rigtigt mange dage med blæst. De fleste af os har haft ferie. Har været nogle dage eller uger borte fra den daglige dont, og nu begynder så det hele igen: arbejde, skole, aftenskole, gymnastik, kor osv.

Nogle har glædet sig til at vende tilbage til hverdagen. Andre har frygtet det. Men under alle omstændigheder er det lidt med tiden her omkring midten af august, som det er med tiden omkring nytår: der er så meget nyt, der skal til at begynde, og fordi der er meget nyt, er der også meget ukendt. Det er lidt som at lægge fra land og sejle ud i ukendt farvand. Der ligger fjorden, blank og venlig med klukkende bølger. Men hvad gemmer skyerne derude mod vest. Er det endnu en gang kuling, der pisker vandet op? Eller bare en blid bølge, der driver skibet fredeligt afsted? Og hvad er der under overfladen? Store sten, der rager op, sandbanker hobet sammen af de sidste dages blæst, eller favnedybte vand. Når man sejler på fjorden eller havet er der søkort og radar og decca systemer, der er vejruddisiger og tidevandstabeller, der hjælper en at komme frelst igennem, men når det gælder det nye arbejdsår, der ligger foran os, er det virkelig, som det må have været at sejle ud for århundreder siden, man har sin egen fornemmelse og sunde sans at holde sig til, men heller ikke ret meget andet. For tiden er omskiftelig, den politiske situation ustabil, både i det store og i det små, økonomien

har foretaget så mange sære bevægelser gennem de sidste år, at det ikke er til at vide, hvad man skal regne med.

Lidt sådan var det, da disciplene sejlede ud på Genezarethsøen, ganske vist var det ikke nogen lang tur de skulle ud på, vel en halv snes km, og ganske vist var de godt kendt med søen, for de skulle sejle i det område, hvor de plejede at fiske, men det var aften og blev hurtigt mørkt, og ydermere begyndte det at blæse op.

Og sådan kan det jo også let gå os andre. Vi skal tilbage til den kendte hverdag, har måske oven i købet godt styr på det hele, har lagt planer, truffet aftaler osv. Men der kan ske så meget, og pludselig er slet ingen ting, som det skulle være. Som når natten overrasker en båd på åbent vand, og vinden begynder at tage til fra det værst tænkelige hjørne, og båden begynder at drive den forkerte vej ind i ukendt farvand med skær og skjulte grunde. Årh hvad, de kan vel bare kaste anker, siger man. Men Genezarethsøen er dyb, så det var ikke rigtigt nogen mulighed. Som når problemerne i hverdagen tårner sig op for os og velmenende mennesker siger, at vi vel bare kunne gøre sådan og sådan uden overhovedet at have begreb om, hvor dybt problemerne stikker.

Det er først når vi forstår, at det, disciplene var ude for den nat på søen, var at blive kastet rundt i en båd, som de kun med nød og næppe kunne ro frem mod vinden, så de var på kanten af hvad de kunne klare, det er først når vi forstår det og samtidig forstår, at det er samme situation, vi kan komme i når problemerne tårner sig op over os, og vi hverken kan finde ud eller ind, så det er som om vi er ved at gå til bunds, det er først når dét går op for os, at vi fatter, hvad det betød, da Jesus kom til disciplene. Først blev de ganske vist

skrækslagne, for her skete jo det umulige, at et menneske kom gående henover det oprørte vand til dem. Det måtte være noget overnaturligt, måske et sidste uigenkaldeligt forvarsel om den umiddelbart forestående undergang. Men det er det stik modsatte, der sker. Det er deres Herre og frelser, der kommer til dem, på tværs og på trods af alt det der truer dem. Han kommer for at være hos dem og for at få alt det der truer dem til at falde ned og falde til ro.

Og sådan er det også, når vi hører om Jesus, der døde på korset og som opstod fra de døde og som lovede at være hos os alle dage lige til verdens ende. Måske tænker vi: jamen han er død for længe siden, og selvom han opstod, så er han jo i himlen hos Gud nu, så han kan i alt fald ikke være hos os. Så kan der ske noget der ligner det, der skete for disciplene derude på søen. For når ordene om Guds søn der blev menneske og delte liv og død med os for at vi skal dele hans opstandelse med ham bliver virkelighed for os, så sker der også noget med alt det vi frygter og alt det vi ikke kan overskue. Det forsvinder ikke, men det falder til ro, det bliver ufarligt. For selvom det kan ramme os og føre vores tilværelse i andre baner, end vi selv havde tænkt os. Ja, selvom det kan ødelægge vores liv og helbred og måske endda tage livet fra os, så kan det ikke udslette os. For Jesus Kristus er kommet til os gennem tiden og rummet i de ord der fortæller os om ham, de ord, der fortæller os, at Guds søn er blevet menneske for at enhver som tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv. Vi er i gode hænder, hvad der end sker. Vi er i gode hænder, Guds søn er hos os og holder om os. Netop som det hele bliver et stort kaos for os, netop som vi ikke mere kan klare det og ikke en gang har noget sted at flygte hen, er han hos os. Han kom til

verden den gang for så længe siden, for at vi ikke skal fortvivle, men i tro på ham tage mod hvad der kommer i tillid til, at vi er i hans gode hænder lige meget, hvad der sker, ligesom disciplene i båden til deres egen store forundring erfarede, at han var hos dem, netop da alt så allersortest ud.

Amen.